

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-417/18

**AW in drugi
proti**

**Lietuvos valstybė, ki jo zastopajo Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis
pagalbos centras in Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Vilniaus apygardos administracinis
teismas)

Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 5. septembra 2019

„Predhodno odločanje – Direktiva 2002/22/ES – Univerzalna storitev in pravice uporabnikov
v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami – Člen 26(5) – Enotna evropska
številka za klic v sili – Dajanje na voljo informacij o lokaciji kličočega“

1. *Približevanje zakonodaj – Sektor za telekomunikacije – Univerzalna storitev in pravice
uporabnikov – Direktiva 2002/22 – Obveznost zadevnih podjetij, da organu, ki je
odgovoren za klice v sili na številko 112, brezplačno dajo na voljo informacije o lokaciji
kličočega – Obseg – Klic z mobilnega telefona brez kartice SIM – Vključitev
(Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/22, člen 26(5))*

(Glej točke od 22 do 24 ter točko 1 izreka.)

2. *Približevanje zakonodaj – Sektor za telekomunikacije – Univerzalna storitev in pravice
uporabnikov – Direktiva 2002/22 – Opredelitev meril glede natančnosti in zanesljivosti
informacij o lokaciji kličočega na enotno evropsko številko za klic v sili 112 – Polje proste
presoje držav članic – Meje – Obveznost zagotovitve določitve lokacije tako zanesljivo in
natančno, da lahko dežurne službe pridejo na pomoč – Presoja s strani nacionalnega sodišča
(Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/22, člen 26(5))*

(Glej točke od 29 do 34 ter točko 2 izreka.)

3. *Pravo Evropske unije – Pravice, podeljene posameznikom – Kršitev države članice –
Obveznost povrnitve škode, povzročene posameznikom – Pogoji – Nacionalno pravo, ki
obstoja posredne vzročne zveze med kršitvijo nacionalnega prava in utrpljeno škodo šteje kot
zadosten za uveljavljanje odgovornosti države – Zadostnost take posredne vzročne zveze med
kršitvijo prava Unije, ki jo je mogoče pripisati državi članici, in škodo, ki so jo utrpeli
posamezniki, za uveljavljanje odgovornosti navedene države članice*

(Glej točke od 38 do 41 ter točko 3 izreka.)

Povzetek

Telekomunikacijska podjetja morajo organu, ki je odgovoren za klice v sili na številko 112, brezplačno dati na voljo informacije o lokaciji kličočega

Sodišče je v sodbi AW in drugi (Klici na številko 112) (C-417/18), ki je bila izrečena 5. septembra 2019, razsodilo, da imajo države članice obveznost, da zagotovijo – kolikor je to tehnično izvedljivo – da telekomunikacijska podjetja organu, ki je odgovoren za klice v sili na številko 112, brezplačno dajo na voljo informacije o lokaciji kličočega, tudi če je bil klic opravljen z mobilnega telefona brez kartice SIM. Poleg tega morajo biti te informacije dovolj zanesljive in natančne, da lahko dežurne službe pridejo na pomoč. Nazadnje je Sodišče natančneje pojasnilo pogoje, pod katerimi je mogoče uveljavljati odgovornost države v primeru kršitve prava Unije.

Mlado 17-letno dekle je bilo ugrabljeno v predmestju Panevėžysa (Litva) ter nato zlorabljeno in živo zažgano v prtljažniku avtomobila. Medtem ko je bilo zaprto v tem prtljažniku, je z mobilnim telefonom okoli desetkrat poklicalo litovski center za obveščanje na enotno evropsko številko za klic v sili „112“, da bi zaprosilo za pomoč. Vendar aparati centra za obveščanje niso prikazali številke uporabljenega mobilnega telefona, kar je zaposlenim v tem centru preprečilo, da bi določili njegovo lokacijo. Ni bilo mogoče ugotoviti, ali je imel mobilni telefon, ki ga je uporabila žrtev, kartico SIM, niti, zakaj številka tega telefona centru za obveščanje ni bila vidna.

Bližnji žrtve so vložili tožbo, s katero so predlagali, naj se litovski državi naloži povračilo nepremoženjske škode. Republiki Litvi očitajo, da ni zagotovila ustreznega praktičnega izvajanja člena 26(5) Direktive 2002/22¹, ki državam članicam nalaga, da zagotovijo, da zadevna podjetja organu, ki je odgovoren za klice v sili, brezplačno dajo na voljo informacije o lokaciji kličočega, takoj ko organ sprejme klic.

Upravno sodišče v Vilni (Litva), ki mu je bila zadeva predložena, je Sodišču v predhodno odločanje predložilo vprašanje glede obsega obveznosti posredovanja informacij o lokaciji kličočega na številko 112.

Sodišče je najprej pojasnilo, da obveznost iz člena 26(5) Direktive 2002/22 velja za države članice ob upoštevanju tehnične izvedljivosti, tudi kadar je klic opravljen z mobilnega telefona brez kartice SIM.

Dalje je Sodišče poudarilo, da daje člen 26(5), zadnji stavek, Direktive 2002/22 državam članicam določeno polje proste presoje pri opredelitvi meril glede natančnosti in zanesljivosti informacij o lokaciji kličočega na številko 112. Vendar morajo merila, ki jih opredelijo, zagotoviti – kolikor je to tehnično izvedljivo – določitev lokacije kličočega tako zanesljivo in natančno, da mu lahko dežurne službe koristno pridejo na pomoč. Ker je taka presoja zelo tehnična in tesno povezana s posebnostmi nacionalnega mobilnega telekomunikacijskega omrežja, jo mora opraviti nacionalno sodišče.

Nazadnje, Sodišče je glede pogojev, ki morajo biti izpolnjeni za uveljavljanje odgovornosti države za škodo, povzročeno s kršitvijo prava Unije, poudarilo, da je med njimi seveda pogoj, ki se nanaša na obstoj neposredne vzročne zveze med kršitvijo tega prava in škodo, ki so jo utrpeli ti

¹ Direktiva 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalni storitvi) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 367), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 (UL 2009, L 337, str. 11).

posamezniki. Vendar mora država posledice povzročene škode odpraviti v okviru nacionalnih predpisov o odgovornosti, pri čemer pa pogoji, ki so jih določile nacionalne zakonodaje na področju povrnitve škode, ne smejo biti manj ugodni od pogojev za podobne zahteve, ki so nacionalnega značaja. Iz tega sledi, da če se v skladu z nacionalnim pravom države članice obstoje posredne vzročne zveze med nezakonitostjo, ki so jo storili nacionalni organi, in škodo, ki jo je utrpel posameznik, šteje kot zadosten za uveljavljanje odgovornosti države, je treba tako posredno vzročno zvezo med kršitvijo prava Unije, ki jo je mogoče pripisati tej državi članici, in škodo, ki jo je utrpel posameznik, v skladu z načelom enakovrednosti prav tako šteti za zadostno za uveljavljanje odgovornosti navedene države članice za to kršitev prava Unije.